

Sygn. akt I C 3019/17 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 października 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, I Wydział Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Marzena Żywucka

Protokolant: Paulina Kosecka

po rozpoznaniu w dniu 4 października 2017 r., w O., na rozprawie,

sprawy z powództwa (...) Ltd z siedzibą na Malcie

przeciwko K. B.

o zapłatę

oddala powództwo.

SSR Marzena Żywucka

Sygn. akt I C 3019/17 upr.

UZASADNIENIE

Powódka (...) Ltd w Malcie wniosła o zasądzenie od pozwanego K. B. kwoty 637 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 3 marca 2017 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego roszczenia powódka wskazała na to, że w dniu 31 stycznia 2017r. pozwany złożył wniosek o pożyczkę za pośrednictwem formularza zamieszczonego na stronie internetowej (...)pl (...) potwierdzenia Ramowej Umowy P. było przełanie na rachunek (...) Sp. z o.o. kwoty 0,01 zł oraz wpisanie w tytule przelewu nr PESEL lub wpisanie, iż pożyczkobiorca akceptuje warunki Umowy P., co też pozwany uczynił. W dniu 31 stycznia 2017r. (...) Sp. z o.o. – działając za pośrednictwem (...) Sp. z o.o. - dokonała przelewu na rachunek pozwanego kwoty 500 zł. Dzień spłaty określony został na 2 marca 2017r., a całkowita kwota do spłaty wynosiła 500 zł. Wobec braku spłaty zadłużenia przez pozwanego pożyczkodawca podjął działania windykacyjne, których kosztami obciążył pozwanego. W związku z zawarciem umowy cesji powódka nabyła wierzytelność wobec pozwanego.

Pozwany K. B. nie stawił się na rozprawę ani nie zajął stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powódka przedłożyła niepodpisane i niepoświadczone za zgodność z oryginałem Ramową Umowę Pożyczki z dnia 31 stycznia 2017r. (k. 10 – 13) oraz Umowę P. Nr (...) (k. 15), niepodpisane zawiadomienie o cesji wierzytelności (k. 17) oraz wezwanie kierowane do pozwanego (k. 19), a także kserokopię wyciągu z rachunku bankowego (k. 7 - 8).

W ocenie Sądu powódka nie udowodniła, by przysługiwało jej jakiegokolwiek roszczenie względem pozwanego. Zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki

prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem art. 6 k.c. jest przepis art. 232 k.p.c., zgodnie z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W myśl przytoczonych przepisów, to na powódce spoczywał ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jej roszczenie.

Powódka wywodzi swe roszczenie z umowy cesji wierzytelności, na podstawie której miał nabyć wierzytelność wobec pozwanego.

Wskazać trzeba jednak, że powódka nie przedłożyła do akt umowy cesji, a fakt rzekomego jej zawarcia wywodzi w oparciu o kserokopię zawiadomienia o tej czynności kierowanego do pozwanego. Nadmienić ponadto należy, że pismo to nie tylko nie zostało opatrzone podpisem osoby, która je wydała, ale także nie zostało poświadczona za zgodność z oryginałem w wymagany ku temu sposób.

Dokument ten nie może zatem stanowić dowodu skutecznego nabycia wierzytelności, podobnie jak kserokopia wezwania kierowanego do pozwanego, rzekomo wystosowanego przez zbywcę wierzytelności.

Zważyć trzeba, że w myśl przepisów kodeksu postępowania cywilnego dokumentem jest wyłącznie oryginał. Kserokopia, jako odwzorowanie oryginału, może być uznana wyłącznie za odpis dokumentu. Z kolei odpis dokumentu jest dokumentem wskazującym na istnienie dokumentu oryginalnego. Niepoświadczona podpisem strony kserokopia nie jest dokumentem. Jeżeli zaś pismo nie może być uznane za dokument, nie może być ono też podstawą do prowadzenia dowodu w trybie art. 308 k.p.c. (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2000 r. IV CKN 59/00, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 2009 r., II CSK 557/08). Dla uznania kserokopii za dokument niezbędne jest oświadczenie o istnieniu oryginału o treści i formie odwzorowanej kserokopią. Dopiero po umieszczeniu na kopii poświadczenia zgodności z oryginałem można uznać kserokopię za dokument świadczący o istnieniu oryginału.

Złożone przez powódkę kserokopie zawiadomienia o przelewie wierzytelności i wezwania do zapłaty nie zostały poświadczona za zgodność z oryginałem, nie można zatem uznać ich za wiarygodny dowód świadczący o zbyciu jakiegokolwiek wierzytelności na rzecz powódki, zwłaszcza, że w ocenie Sądu pisma te nie zostały opatrzone podpisami osób je wystawiających.

Dodatkowo wskazać trzeba, że w przypadku cesji, warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006 r. wydany w sprawie V CSK 187/06, publ. MoP 2006/16/849).

W sprawie powódka nie wykazała również istnienia wierzytelności przysługującej rzekomemu pożyczkodawcy. Załączona do akt umowa pożyczki nie została podpisana przez pozwanego, nie sposób zatem uznać by w istocie została zawarta.

Okoliczności związania pozwanego umową pożyczki nie potwierdza również złożony przez powoda wyciąg z rachunku bankowego potwierdzający dokonanie przelewu w kwocie 500 zł. Pomimo, iż w tytule przelewu wpisano dane pozwanego oraz numer rzekomo zawartej z nim umowy pożyczki, to brak jest dowodów na to, iż środki te zostały faktycznie przelane na rachunek bankowy pozwanego.

Mając na uwadze przytoczone okoliczności należy uznać, iż powódka nie wykazała, iż przysługuje jej względem pozwanego dochodzona pozwem wierzytelność. Od obowiązku wskazywania dowodów nie zwalnia bynajmniej powódki treść przepisu art. 339 k.p.c., zgodnie z którą, jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą. Z treści tego przepisu wynika bowiem również, iż twierdzeń powoda nie przyjmuje się za prawdziwe, jeśli budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Z tych powodów Sąd – na podstawie powołanych przepisów oraz art. 509 kc a contrario – oddalił powództwo w całości.

SSR Marzena Żywucka